

Από την αρχαιότητα ακόμα, η Κοσμογονία και η πάλη των θεϊκών δυνάμεων για την τελική επικράτηση σε ουρανό και γη δημιούργησαν το ερώτημα του «ποιος πρώτος είπε τι». Με άλλα λόγια, ποιος λαός αντέγραψε την μυθολογία του άλλου. Στην αρχαιότητα, παραλλήλιζαν τον μύθο του Τιφώνα με αυτόν του Σηθ των Αιγυπτίων. Μετά, ανακαλύφθηκαν οι πηγές των Βαβυλωνίων και των Ασσυρίων και σ' αυτούς αποδόθηκαν οι πρώτες ιστορίες για το Χάος, την δημιουργία και την πάλη των θεών για επικράτηση. Τον 19^ο

αιώνα, ανακαλύφθηκαν οι Σουμέριοι. Όταν έγινε δυνατή η ανάγνωση της γραφής τους, έκπληκτη η ανθρωπότητα έμαθε ότι τα βασικά αυτοί τα είχαν πρωτοπεί. Στον 20^ο αιώνα, ανακαλύφθηκαν οι επιγραφές των Χετταίων. Με κάποιες διαφορές και με άλλα ονόματα, έχουν κι αυτοί την διαδρομή Γη – Ουρανός – Κρόνος – Δίας – Τιφώνας. Με τον Τιφώνα της ελληνικής μυθοπλασίας να μην έχει ουσιώδεις διαφορές από τους Τιτάνες και τους λοιπούς Γίγαντες. Παιδιά της Γης, φυσικό είναι να έχουν τα φίδια χαρακτηριστικό τους. Στην πραγματικότητα, είναι οι ίδιες δυνάμεις της φύσης, σκληρές και αδυσώπητες, αυτές που ο άνθρωπος με δέος υφίσταται και δεν μπορεί να αντιμετωπίσει. Αυτές οι ίδιες δυνάμεις θεοποιήθηκαν από όλους τους λαούς και λατρεύτηκαν σε μια προσπάθεια να εξευμενιστούν. Η διαδρομή από το αρχικό χάος ως την τάξη είναι για όλους τους λαούς περίπου ίδια.

Η ειδωποιός διαφορά ανάμεσα στους Έλληνες και τους άλλους κι ακόμα, ανάμεσα στους Έλληνες και τους προηγούμενους πληθυσμούς που κατοικούσαν στον Ελλαδικό χώρο, είναι ότι εξανθρώπισαν τους θεούς: Τους πήραν από τον ουρανό και τους κατέβασαν στην γη, στον Όλυμπο. Εξοβέλισαν την αγριάδα και την βαρβαρότητα και τις αντικατέστησαν με το παιχνίδισμα και την τσαχπινιά. Μετά την επικράτηση του Δία και της συντροφιάς του, μπήκαν κανόνες. Όποιος τους παρέβαινε, υφίστατο τις συνέπειες. Το ζοφερό, πρωτόγονο παρελθόν είχε διαγραφεί και παρέμενε μόνο ως ανάμνηση.

Στην πηγή των Σουμέριων

Στα 1854, στα ερείπια της βιβλιοθήκης του Σαρδανάπαλου (Ασσουρμπανιμπάλ των Ασσυρίων), στη Νινευή, ανακαλύφθηκαν επτά επιγραφές σε άγνωστη ως τότε γλώσσα. Με τον καιρό, η γλώσσα αυτή κατορθώθηκε να διαβαστεί και δεν ήταν άλλη από των Σουμερίων, λαού που ζούσε στα όρια των σημερινών Ιράκ και Κουβέιτ και που είχε φθάσει σε ανώτατη φάση πολιτισμού όταν ακόμα οι Αιγύπτιοι μόλις ξεκινούσαν να χτίζουν τις πρώτες πυραμίδες (2600 π.Χ.). Διαβάστηκαν και οι επτά επιγραφές. Ήταν η Κοσμογονία

κατά την αντίληψη των Σουμερίων. Κάθε επιγραφή αντιστοιχούσε σε μια από τις ημέρες της Δημιουργίας. Και η συνοπτική ιστορία των γεγονότων απηχούσε την βαβυλωνιακή και ασσυριακή πίστη για το πώς δημιουργήθηκε ο κόσμος. Που σημαίνει ότι Βαβυλώνιοι και Ασσύριοι είχαν παραλάβει την σουμεριακή Κοσμογονία και την είχαν ενστερνιστεί.

Διηγείται ο μύθος:

«Τότε που ψηλά δεν υπήρχε τίποτα που να ονομάζεται ουρανός και κάτω η γη δεν είχε πάρει το όνομά της, υπήρχαν μόνο ο Αψού (Αβυσσος ή Ωκεανός, ο πρώτος πατέρας των θεών) και η Τιαμάτ (Θάλασσα ή Χάος), η μητέρα όλων των όντων. Ανακάτεψαν τα νερά τους». Με την διαδικασία αυτή, τα πάντα άρχισαν να παίρνουν το σχήμα τους. Αλλά η Τιαμάτ, Χάος και τέρας μαζί, θέλησε να απαλλαγεί από τους άλλους θεούς και να μείνει μόνη κυρίαρχη. Η τάξη καταστράφηκε και επήλθε παντού

Χ
άος.

Ήταν η στιγμή κατά την οποία εμφανίστηκε ο Μαρδούχ. Την ώρα που η Τιαμάτ άνοιξε το πελώριο στόμα της για να τον καταπιεί, ο Μαρδούχ φύσηξε μέσα της όλους τους ανέμους. Η κοιλιά της φούσκωσε από το τόσο αερικό που είχε καταπιεί. Ο Μαρδούχ την τρύπησε οπότε η Τιαμάτ έσκασε σαν μπαλόνι: Το Χάος είχε εξουδετερωθεί. Αναφέρθηκε ήδη ότι ο Μαρδούχ έκοψε το σώμα της Τιαμάτ στα δύο κι έφτιαξε τον ουρανό με το ένα κομμάτι και την γη με το άλλο.

Ο Μαρδούχ είχε ξεκινήσει την «θεική σταδιοδρομία» του ως θεός Ήλιος και κατέληξε να είναι ο ανώτερος θεός των Βαβυλωνίων, ο *Bel Mardouk*, ο Βάαλ ή Βήλος Μαρδούχ: Θεός Μαρδούχ. Θεός Ήλιος ήταν πια ο Σαμάς και θεά Σελήνη η Ναννάρ. Κινιόνταν στο στερέωμα που εκπροσωπούσε ο θεός Ανού.

(τελευταία επεξεργασία, 10 Σεπτεμβρίου 2020)

